

nüüd kats ajastaiga, siis olli Tarto makonna Roela wallan tallohobbeste sean kottuside muhho többi wäljatulnu nink wald otse ütse hobbeselõikaja man, sedda kannawallas kutsutas, abbi. Ent mes abbi temmast sai? Ei mäsaste! Kattelkümnel wiel hobbesel last kannawal adert nink neist jäiwa wiis tükki sedda maid sinnasamma paika mahha, kos neide werri olli wäljajoostnu, nink ne tõise katskummend olles nisamma hukka lännu, kui mõisaher es olles wahhele tulnu nink Tarto ellajaarstimise-koli man abbi otsnu. Kaunawal, te kelega targemb olli kui kääga, teggi wiel hobbesel se läbbi otse, et ta mitte piute, ni kui sünnis, enge risti olli werrelastmise rawnaga sone sisse raijonu nink werresoont risti läbbilõnu.

Halle om nätta, et rummaluse nink pettuse läbbi siin meie ma tallorahwal ni paljo hobbesel, tõpra nink mu koddoellaja ärralõpwa, te weel kääwa aiga neile olles wõinu hääd tetta; halle om ka nätta, et ne waese ellaja, te innemist teniwa nink sündimisest surmani neile tööd teggewa nink neide pärrast waiwa näwa, mitte nipaljogi armo ei sa, et, kui nemma omman rassedan orjusen többitses jäwa, neide eest mõisilikul wiisil hoolt kannetas, et nemma jälle jalgu päle sawa. Kalendriteggija, te tallorahwast sõamest armastap nink pühha kirja sõnna pärra ka ellajide päle hallestap, te Jummalast meie kaswus nink tullus meie wõimuse älla omma pantu, om sefinnatse kirja läbbi tabtnu neide filmi ülesawwada, te nädden ei näe, nink neide kõrwu ülesawwada, te kuulden ei tule, nink vällep kiki, te sedda luggewa nink tõttet ärratundwa, et nemma sedda parrembat teedmist nink tundmist, mes nemma siist omma lõidnu, mitte rättikun ei hoia, enge kaswu päle wäljaandwa, et nemma sedda külast, mes neile pallama om lündetu, mitte wakka älla ei panne, enge küünle jalla päle, et se kigile paistap, kel walgust

wajja om, et ka ellajide arstimise polest meie maal tarkus nink mõistus nakkas weert wõtma nink egga-üts majamees, ellago ta linan ehk maal, kui tal ellaja arstimist wajja om, sārast meest appi kutsup, te Tarto ellaja-arstimise-kolin om wäljaoppatu, ehk kui sesuggust ei olle saia, ennembe essä Tarto lina lääs abbi otsma, kui neid wannu tarku mannu toma, te omma winaga nink solaga, omma tubbaka nink püssa-rohoga, mes nemma fige eddimält küsiwa, essä henda ülespidawa, ent ellajile ennege kahjo teggewa. Kel kõrwu om kuulda, se kuulgo!

Dr. Unterberger,

Tarto ellaja-arstimise-koli prohwesser.

Tarto uniwersiteti wiekümne ajastaja lõppetuse rõemo-pühha 12. Tezembril 1852.

Kui johhus, et üts ehk tõine teie seast, arma luggeja, Tezembri kuul 1852. kats nädalat enne Talji-pühhi Tartu linan olli, siis ta om tõtteste immes pandnu, et liin tol ajal paljo rahwakamb wäljanäüt kui muhawal, nink et ni paljo omme nink wõerid ulitsid möda liitman olli, kui kunnage jaar-marke ajal. Nede hommungul, 12. Tezembril, nätti suur rahwa sum Saksu ferriko pole liitwat nink uniwersiteti majjast tulluwa ennamb kui sadda Saksu uhku küllaga titkitu rõiwin, mõel pusan nink kolmenurgaline kubbap pään, pariwiisi wälja nink kaniwa ka ferriko pole minnema. Teie näggite neid ferriko läwwest sisseminnewat, ent teie essä es julgu pühha kotta astu, sest et se olli jo Saksu täüs läwwest altarini. Ent wäljaste saite teie nätta, et Jummalat kodda sissest wäega illusaste puiega nink õssega olli wäljaehhitetu nink et ilmaarwamata paljo künnlid ol-